Advent: 78. Prsy adventu

Advent

Prsy adventu

Třetí díl čtyřdílného seriálu, ve kterém se snažíme nově nahlédnout na Ježíšovo vtělení očima a tělem ženy, Marie, Ježíšovy matky.

Aby mohl Ježíš žít, musel se kojit z prsu své matky.

Ústní dutinou vtělení jsou otevřená ústa nemluvněte Ježíše, který se sápe po matčině prsu. Mariino tělo zpívá zpět svému malému synovi píseň Božího království. Chudí budou pozvednuti. Mladí, bezmocní, slabí budou posíleni.

Ježíšovo zranitelné malé tělo promlouvá a zpívá písně hladu, které znějí podobně jako pláč. Dítě pláče, aby bylo pochováno, utěšeno a milováno. Aby bylo nakrmeno. To je píseň vytrvalé lásky, kterou si zpívají matka a dítě. Píseň důvěrného, hlubokého poznání se vzorem pokoje – hluboká

touha, pokoj, hluboká touha a znovu.

Marie darovala svému dítěti své tělo, své mléko, svou přítomnost, píseň Ducha svatého, svou moudrost. Dávala s hlubokým a dalekosáhlým poznáním. Její moudrost si nemůžeme splést, když slyšíme její píseň Velkolepá (Magnificat).

„Má duše velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli,
Vždyť on příznivě shlédl na pokorný stav své služebnice.
Jistě mě od nynějška budou všechna pokolení nazývat blahoslavenou,
neboť Mocný pro mě učinil veliké věci,
a svaté je jeho jméno; jeho milosrdenství je vskutku pro ty, kdo se ho bojí.
z pokolení na pokolení.

Svou paží prokázal sílu;
rozptýlil pyšné v představách jejich srdcí.
Srazil mocné z jejich trůnů.
a pozvedl ponížené;
nasytil hladové dobrými věcmi
a bohaté poslal pryč s prázdnou.“ – Lukáš 1,46-53

Některé z nejstarších obrazů kojícího dítěte Krista jsou poškozené, jako například italská freska zobrazená níže. Vědci se domnívají, že často zobrazovaný vzor dítěte Ježíše, které se krmí z prsu své matky a přitom se obrací tváří k divákovi, byl záměrným poselstvím katolické církve o eucharistii. Církev chápala, že krev a tělo Kristovo nabízené při přijímání pochází od vtěleného Ježíše – to bylo sdíleno s Marií kvůli mylné představě, že mateřské mléko je zpracovaná krev. Mateřské mléko bylo po určitou dobu považováno za životní krev kojenců a hluboce spojováno s eucharistickým stolem pro křesťanský život. Někteří si dokonce mysleli, že Mariino mateřské mléko je léčivé.

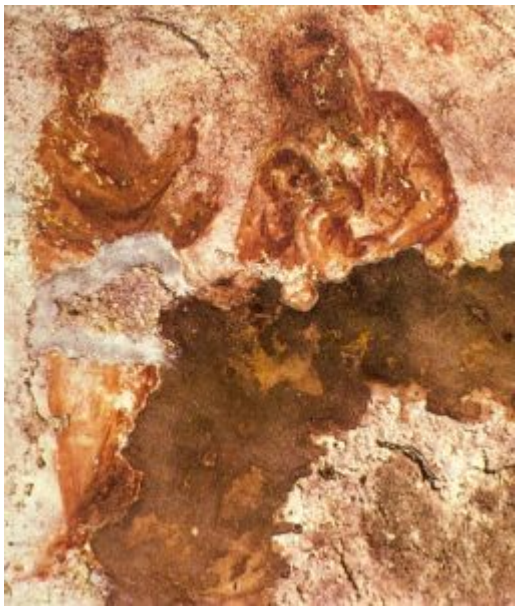

Po porodu svého druhého dítěte jsem šla na oslavu narození dítěte pro svou sestru do jednoho domu v mém sousedství. Byla jsem ještě na mateřské dovolené, dítěti se dařilo dobře a já jsem si nechtěla nechat ujít oslavu. Konala se v domě člena sboru a dlouholetého rodinného přítele. Malá skupinka žen si předávala mé krásné novorozeně, zatímco jsme se bavily oslavou sestřina těhotenství a patřičně jásaly nad dětským oblečením, které brzy oblékne mého prvního synovce.

Když jsem sbírala tašku s plenkami a chystala se k odchodu, přistoupila ke mně jedna z žen, které jsem znala už od základní školy, a zeptala se mě, kdy se mi má narodit dítě. Na chvíli jsem se

odmlčela a snažila se rozhodnout, co bych jí mohla říct, snažila jsem se připomenout, že jsem kazatelkou v jejím kostele, a nakonec jsem ukázala na své dítě, které drží moje matka, a řekla: “ Tohle je moje dítě, narodilo se před dvěma týdny.“ Nepamatuji si, co řekla, pokud vůbec něco. Zapotácela se, očividně v rozpacích, a dala se na odchod.

Sv. Bernard, který se podle legendy vyléčil z oční choroby nebo získal velkou moudrost, když ve snu nebo vidění přijal mateřské mléko Panny Marie.

Cítila jsem se trochu dotčená, ale hlavně naštvaná. Chtěla jsem se věnovat své rodině, své komunitě, své věřící rodině. Kojila jsem velkého novorozence (při narození měl více než devět kilo). Moje tělo v té době zabíralo hodně místa – prsa jsem měla stejně velká jako poporodní břicho. Moje tělo dělalo naprosto přesně to, co dělat mělo, ale moje kamarádka mi to svým bezstarostným chováním a slovy neřekla.

Poměrně často jsem se setkala s tím, že mi někteří lidé ve sborech říkali, že moje tělo není přijatelné nebo že je jim nepříjemné, i když dělalo přesně to, co bylo potřeba. Moje dítě potřebovalo být nakrmeno. Moje dítě potřebovalo mé tělo. Ale moji přátelé ve sboru a často i kamarádky ve sboru mi říkali, že musím být menší a že kdybych prostě zmizela nebo se držela z dohledu, bylo by to prý i fajn.

Ať už jsme své děti kojily, nebo krmily z láhve, matky a otcové nejrůznějšího složení rodiny budou vždy fyzicky spojeni se svými dětmi.

S každým z mých vlastních dětí mám jiné fyzické spojení. S mým nejmladším dítětem, její tvářičky jsou nejměkčí, nejúžasněji hebké k líbání a mazlení. Teď, když je jí téměř 12 let, už nemá ráda polibky tak často, ale od jejího narození ji líbám přesně na tom samém místě. Spojuje nás to. Ta důvěrnost kůže na kůži je tak zvláštní. Je to moje poslední dítě a já cítím, jak se tento druh intimity vytrácí. Vážím si každého polibku, protože vím, že jich bude čím dál méně, protože roste a dospívá a potřebuje, aby její tělo bylo více oddělené od mého.

V knize *Naděje a obavy: Teologie všedního dne pro novopečené rodiče a další unavené a úzkostlivé lidi (Hopes and Fears: Everyday Theology for New Parents and Other Tired, Anxious People)* od Bromleigh McClenneghahové a Lee Hull Mosesové, říká McClenneghanová o kojení svých dětí toto:

„Jsem, abych si vypůjčila jednu frázi, jenom tak trochu krkavčí, čímž chci říct, že jsem kojila a milovala jsem kojení, ale teď, když už nekojím, absolutně nemůžu pochopit, že jsem to sdílela se svými dětmi. Je to přirozené a krásné a nenákladné… ale ony mi vysávaly prsy!“

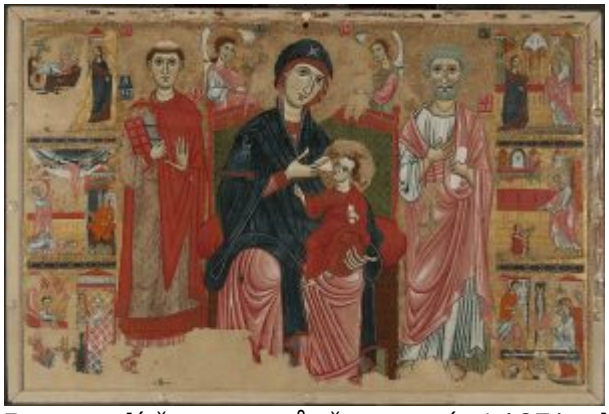
Panna s dítětem na trůně se svatými 1871 od Magdaleny Masterové. Umělecká galerie Yaleovy univerzity.

Ježíš nám ukazuje, že byl zranitelný, plně lidský, potřebující prsy své matky. Musel přijmout Mariino tělo. Sál matčiny prsy! To může být některým mužům nepříjemné slyšet, dokonce i některým ženám. I tak ho ale musela krmit žena. Ukázal nám, že svým tělem přijal dar výživy, obživy. To je nedílnou součástí zjevení Vtělení. Musíme chápat rámec příbuzenství tohoto smluvního jazyka vtělení, který přechází do jazyka vzkříšení a společenství. Mariino tělo je nejprve nabídnuto Ježíši, aby ho vzal, jedl a pil. Mariino tělo nejprve promlouvá jazykem toho, co se stane stolem lásky.

Když se mi narodilo třetí dítě, měla jsem plný stůl. Tři děti a třípokojový dům, který byl příliš malý. I toto třetí dítě jsem kojila, ale bojovaly jsme s ním; asi ve čtyřech měsících se mi zdálo, že se nechce přisát na dostatečně dlouhou dobu, aby dostalo dostatek potravy. Byla vybíravá. Byla jsem zpátky v práci, vystresovaná a unavená, ale věděla jsem, jak na to – říkala jsem si. Vzala jsem ji k pediatrovi, aby to s ní probral a zkontroloval růstový graf. Nepřibírala tak dobře, jak bychom si přáli.

Zeptal se mě, jestli jí můžu dávat umělou výživu. Řekla jsem, že asi ano, ale že bych raději kojila. Pokrčil rameny a řekl, že někdy je nejjednodušší odpověď OK. Trochu jsem se bránila, ale rozhodla jsem se, že uvidím, jak to půjde s přikrmováním umělým mlékem. Ukázalo se, že lahvičku miluje a začala prospívat a růst. Byla jsem víc než jen trochu smutná, ale byla jsem ráda, že je zdravá a šťastná a že ze mě spadla část tlaku, kdy jsem musela být pořád ta, která musí zajišťovat mléko.

V té době a v tom období to bylo to, co jsme všichni potřebovali. Manželovi to dalo příležitost sblížit se s ní o něco víc než s našimi prvními dvěma v tomto věku. Ve skutečnosti nás dva často vnímala jako jednu bytost a dost dlouho nám říkala „maminko-tatínku“.

Stejně jako u vtělení si říkám, jestli nás ti nejmladší z lidstva nenaučili nejvíce o pravé povaze Boha a Božího příbuzenství.

Model umyvadla a ručníku, stejně jako dar prsu, je darem služby, darování i přijímání. Petr balancuje na hraně přijetí tohoto mocného daru mytí nohou, který mu Ježíš nabízí. Nechce jednoduše přijímat, protože si myslí, že je to pod úroveň krále, jakým je Ježíš. Ježíš se však již od své matky naučil, že příbuzenství (nikoli hierarchie královského království) je určeno především slabým, poklekneme a pokorně se otevřeme, abychom přijali dar chladivé vlhké látky na naší suché a žíznivé kůži. Petr nakonec ustoupí a Ježíš mu umyje nohy, což je příklad pokory a rovnosti.

I my jsme pozváni, abychom přijali dar, který nám byl dán zdarma, a pak ho také můžeme zdarma dávat. Naše společné hlasy se vzájemně spojují ve sdílení daru, sdílení moci, v širší lásce. V širším a silnějším stole společného přijímání.

Svými dary utváříme svět:

Mateřským mlékem.
Moudrostí matky.
Divokou bezpodmínečnou láskou rodičů.
Intimním darem milosti a milosrdenství.
Pokorou.
Náručí otevřenou dokořán k přijetí.
Odpuštěním.
Silou míru.

Byla jsem zdí a má ňadra byla jako věže; pak jsem byla v jeho očích jako ta, která přináší pokoj. – Píseň písní 8,10

Michelangelo, Madona s dítětem

To, jak vidíme advent očima, tělem Marie, nově zabarvuje naši zkušenost:

Bílé mléko vytrvalosti: S nádechem růžové od krve z popraskaných bradavek, které krvácejí bolestí z hladových úst nemluvňat. Kojení není snadný úkol.

Bílé mléko smíchané s červenorůžovou barvou utrpení: Pro ty, kdo trpěli a trpí rakovinou prsu. Truchlíme spolu se ženami a muži, kteří trpí touto nemocí a kteří musí podstoupit lumpektomii a mastektomii. Bolest ze ztráty části těla, a dokonce i blízkých lidí kvůli nemoci je veliká.

Bílé mléko nebo prášek výživového přípravku: Zázračný odvar, který vyživuje naše děti a pomáhá jim růst. Za umělé mléko se nemusíme stydět. Krmení je nejlepší. Všechny děti si zaslouží být vyživovány a krmeny, aby mohly růst a prospívat jako malý Ježíš. *„Ježíš rostl v moudrosti a v letech a v Boží i lidské přízni.“* – Lukáš 2:52

Bílé mléko k zamyšlení: Kéž jsme vtělenými Božími lidmi, lidmi schopnými pokorně dávat i přijímat. Kéž žijeme podle Mariiny moudrosti a přinášíme do světa pokoj a rovnost. Přitom se musíme vzdát svých vlastních míst moci a vlivu a spojit se s ostatními u širšího a početnějšího stolu. Kéž skutečně ztělesňujeme svou víru jako Marie. Amen.

Když však přišla plnost času,
Bůh poslal svého Syna narozeného ze ženy,
narozeného pod zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod zákonem,
abychom mohli přijmout adopci jako děti. – Galatským 4,4-5

Tvrdě pracujte
Hrajte si tvrději
Tvrdě milujte
A holé jizvy jako lesklé stříbrné brnění
Mluví pravdu
I když to pálí jako peklo
A sklízejte ovoce
které vám náleží
a neberte žádné vězně do Chrámu

The Temple od Jessica Luxx

Julia Goldie Day

Baptist News Global

Související články:

Adventní krev

Bolest adventu

Prsy adventu

Slzy adventu

Julia Goldie Dayová

Julia Goldie Dayová

Julia Goldie Dayová je ordinovanou kazatelkou v rámci *Cooperative Baptist Fellowship* a žije v Memphisu ve státě Tenn. Je malířkou a hrdou matkou Jaspera, Baraka a Jillian. Více se dozvíte na jejích webových stránkách nebo ji sledujte na sociálních sítích @JuliaGoldieDay.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku Baptisté – Síť víry nebo facebookovou skupinu Zpravodaj Baptisté – Síť víry